

SARAH
MORGAN

SNEEUW
BOVEN
NEW YORK

Vertaling Anne-Marie Martens

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2017 Sarah Morgan
Oorspronkelijke titel: *Moonlight over Manhattan*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Anne-Marie Martens
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © FinePic®, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0907 0
ISBN 978 94 027 6305 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2021

Originele uitgave verschenen bij HQN® Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Zo hoorde een date niet te eindigen.

Als ze had geweten dat ze uit het raam van het damestoilet zou moeten klimmen, had ze vanavond geen schoenen met krankzinnig hoge hakken aangetrokken. Waarom had ze thuis niet wat langer de tijd genomen om er goed op te leren lopen en wat beter in balans te blijven?

Ze was nooit iemand van hoge hakken geweest en precies om die reden droeg ze nu torenhoge stiletto's. Weer iets afgevinkt op de door haar opgestelde lijst van Dingen Die Harriet Knight Normaal Niet Zou Doen.

Het was een gênant lange lijst die ze had opgesteld toen ze zich op een eenzame oktoberavond had gerealiseerd dat ze in haar eentje in het appartement zat en tegen de dieren die ze opving praatte. Haar leven speelde zich af in de veilige beslotenheid van haar comfortzone. Op deze manier zou ze moederziel alleen haar laatste adem uitblazen, omringd door een heleboel honden en katten.

Hier rust Harriet, die veel van haarballen wist, maar niets van het andere geslacht.

Een goddeloos leven zou opwindender zijn geweest, maar in haar vroege jeugd had ze zich al de verkeerde levensregels eigen gemaakt. Als kind had ze geleerd hoe ze zich moest verstoppen. Hoe ze zich klein, zo niet compleet onzichtbaar moest maken. Sindsdien had ze de veiligste weg bewandeld en

dat had ze altijd op gemakkelijke schoenen gedaan. Veel mensen, inclusief haar tweelingzus en broer, zouden zeggen dat ze daar reden toe had. Maar wat de achterliggende oorzaken ook waren, ze leidde een weinig opwindend leven en was zich er pijnlijk van bewust dat ze dat uit vrije wil zo hield.

Een lelijk woord speelde een grote rol in haar wereldje. Het was geen vloek of zo. Ze was niet iemand die vloekte of schold. Voor haar was angst het lelijke woord. Angst beheerste haar hele wereld. Angst voor vernedering, angst om te falen, angst voor wat anderen van haar dachten. En al die angsten kwamen voort uit haar angst voor haar vader.

Ze had genoeg van dat lelijke woord. Ze wilde niet alleen door het leven gaan en daarom had ze besloten zichzelf met kerst iets nieuws cadeau te doen: een dosis moed.

Als ze over vijftig jaar terugkeek op haar leven, wilde ze zich niet afvragen wat ze zou hebben gedaan als ze dapperder was geweest. Ze wilde geen spijt hebben. Tijdens een gezellige Thanksgiving met Daniel en zijn aanstaande vrouw Molly had ze haar lijst met angsten omgevormd tot één uitdaging per dag. De Harriet Challenge.

Ze ging op zoek naar het zelfvertrouwen waaraan het haar ontbrak en als ze het niet kon vinden, zou ze het gewoon veinzen.

In de maand van Thanksgiving tot Kerstmis zou ze elke dag iets doen wat ze doodeng vond. Het moest iets zijn waarvan ze dacht: dat wil ik niet. Een maand lang zou ze ervoor zorgen dat ze het tegenovergestelde deed van wat ze normaal gesproken zou doen.

Ze zou het zichzelf een maand lang ontzettend moeilijk maken en ze zou uit de challenge tevoorschijn komen als een nieuwe, verbeterde versie van zichzelf. Sterker. Doortastender. Met meer zelfvertrouwen. Met meer... alles.

Om die reden hing ze nu uit een toiletraam, waarbij ze werd geassisteerd door haar nieuwe beste vriendin Natalie. Gelukkig bevond het restaurant zich niet op het dakterras.

‘Trek je schoenen uit,’ adviseerde Natalie haar. ‘Ik gooi ze wel achter je aan.’

‘Dan word ik erdoor gespietst of buiten westen geslagen. Waarschijnlijk is het veiliger om ze aan mijn voeten te houden, Natalie.’ Soms vroeg ze zich af wat je eraan had om praktisch ingesteld te zijn, maar op dit moment wist ze niet of het haar ervan weerhield om het leuk te hebben of dat het haar behoedde voor een nog grotere ramp.

‘Zeg maar Nat. Als ik je help ontsnappen, hoeven we niet zo formeel te doen. En je kunt die schoenen echt niet aanhouden. Dan bekeer je je bij het neerkomen. En geef me je tas.’

Die tas bleef ze echter stevig vasthouden. Dit was New York City. Ze wilde net zomin haar tas aan een onbekende geven als dat ze naakt door Central Park zou gaan lopen. Dat druiste in tegen al haar instincten. Ze was iemand die twee keer keek voordat ze de straat overstak en voor het slapengaan controleerde of haar deur op slot zat. Ze nam nooit risico’s.

Precies daarom moest ze het doen.

Ze onderdrukte haar neiging om de tas tegen haar borst te klemmen alsof haar leven ervan afhing en gaf hem aan Nat. ‘Pak aan. En gooi hem straks achter me aan.’ Terwijl ze voor-

zichtig één been uit het raam schoof, sloot ze haar oren voor het angstige stemmetje dat in haar hoofd schreeuwde. Als Natalie dat nu eens niet deed? Als ze ermee vandoor ging? Al haar creditcards gebruikte? Haar identiteit stal?

Als Nat haar identiteit wilde stelen, moest ze dat vooral doen. Zij was hard aan een nieuwe toe. Vooral na vanavond. Helemaal jezelf zijn was niet zo'n succes.

Door het open raam hoorde ze het geraas van verkeer, de kakofonie van claxons, het gepiep van remmen en de achtergronddreun die zo kenmerkend was voor New York City. Hier had ze haar hele leven gewoond. Ze kende vrijwel iedere straat en ieder gebouw. Manhattan was even vertrouwd als haar eigen woonkamer, zij het aanzienlijk groter.

Natalie pakte haar schoenen aan. 'Scheur je jas niet. Fantastische jas trouwens. Die kleur vind ik prachtig, Harriet.'

'Hij is nieuw. Ik had hem speciaal voor deze date gekocht, want daar had ik hoge verwachtingen van. Wat bewijst dat optimistisch van aard zijn niet altijd een voordeel is.'

'Ik vind het leuk als iemand optimistisch is. Optimisten zijn net als kerstverlichting. Ze vrolijken alles om hen heen op. Ben je echt de helft van een tweeling? Wat cool.'

Harriets uitdaging van vandaag was geweest: 'Wees niet terughoudend tegenover vreemden.' Wanneer ze iemand beter leerde kennen, was er niets aan de hand, maar vaak kwam ze die eerste verschrikkelijk lastige fases niet eens door. Ze was vast van plan daar verandering in te brengen.

Ondanks dat Natalie en zij elkaar precies een halfuur geleden voor het eerst hadden ontmoet, toen Natalie haar een

heerlijk uitziende garnalensalade had voorgezet, kon ze met tevredenheid vaststellen dat ze vooruitgang boekte. Ze was niet dichtgeklapt en had geen heel korte antwoorden gegeven, wat ze dikwijls deed bij onbekenden. Het allerbelangrijkste was dat ze niet had gestotterd, waaruit ze concludeerde dat ze eindelijk de spraakstoornis, die haar leven tot haar twintigste had vergald, onder controle had weten te krijgen. Inmiddels dateerde haar gehakkel van jaren geleden en zelfs stresssituaties leken het niet meer te triggeren, dus ze had geen excuus meer om zo op haar hoede te zijn tegenover vreemden.

Al met al een goed resultaat. En deels kwam dat door de steun van haar zus.

‘Het is inderdaad cool om de helft van een tweeling te zijn. Heel cool.’

Nat zuchtte zwaarmoedig. ‘Ze is je beste vriendin, hè? Delen jullie alles? Geheimen, schoenen...’

‘De meeste dingen.’ Tot voor kort was het delen eigenlijk vooral van haar kant gekomen. Fliss vond het moeilijk om openhartig te zijn, zelfs tegen haar, maar de laatste tijd deed haar zus erg haar best om te veranderen.

En dat deed Harriet ook. Ze had tegen Fliss gezegd dat ze niet beschermd hoefde te worden, en nu moest ze dat nog aan zichzelf bewijzen.

De helft van een tweeling zijn had veel voordelen, maar een van de nadelen was dat je er lui door werd. Of misschien was ‘gemakkelijk’ een beter woord. Ze had zich nooit al te druk hoeven maken over het bevaren van de woelige wateren der vriendschappen, omdat haar beste vriendin altijd bij haar was

geweest. Waar het leven hen ook mee had geconfronteerd, en dat was een heleboel geweest, Fliss en zij hadden altijd een eenheid gevormd. Andere mensen hadden hechte vriendschappen, maar er ging helemaal niets boven het hebben van een tweelingzus. Ja, met Fliss als zus had ze echt geboft.

Nat klemde Harriets tas onder haar arm. ‘Dus jullie delen een appartement?’

‘Dat deden we. Maar nu niet meer.’ Ze vroeg zich af hoe het kwam dat sommige mensen aan één stuk door konden praten. Hoelang zou het duren voordat de man in het restaurant naar haar op zoek ging? ‘Tegenwoordig woont ze in The Hamp-tons.’ Niet de andere kant van de wereld, alhoewel het wel zo voelde. ‘Ze werd verliefd.’

‘Fijn voor haar, neem ik aan, maar je moet haar waanzinnig missen.’

Dat was een understatement.

Het had een enorme impact op haar gehad en haar gevoelens waren tegenstrijdig. Ze vond het fantastisch om haar zus zo gelukkig te zien, maar nu woonde ze voor het eerst van haar leven alleen. Werd ze alleen wakker. Deed ze alles alleen.

Aanvankelijk had het vreemd en een tikje eng gevoeld, zoals de eerste keer dat je zonder zijwieltjes fietste. Ze voelde zich er ook een beetje kwetsbaar door, als in een sneeuwstorm gaan lopen en beseffen dat je geen jas had aangetrokken. Maar zo was haar leven nu.

Als ze ’s morgens wakker werd, was er stilte in plaats van het valse gezang van Fliss. Ze miste de energie van haar zus, haar intense loyaliteit en haar betrouwbaarheid. Ze miste het

zelfs om over haar schoenen te struikelen, die doorgaans her en der verspreid door het appartement hadden gelegen.

Wat ze echter het meeste miste, was de ongedwongen kameraadschap van het met iemand samen zijn die je goed kende. Iemand die je onvoorwaardelijk vertrouwde.

Ze kreeg een brok in haar keel. 'Ik moet maken dat ik wegkom voor hij naar me op zoek gaat. Niet te geloven dat ik uit een raam klim om te ontsnappen aan een man die ik pas een halfuur geleden heb ontmoet. Normaal doe ik dit soort dingen niet.'

Hetzelfde gold voor online dating en daarom had ze zichzelf gedwongen het te proberen. Dit was haar derde date en de twee andere waren bijna even erg geweest.

De eerste man had haar aan haar vader doen denken. Hij was luidruchtig, eigenwijs en dol op zijn eigen stemgeluid geweest. Overdonderd was ze in haar schulp gekropen, maar op dat moment had het niet uitgemaakt omdat haar mening hem duidelijk niet had geïnteresseerd. De tweede man had haar meegenomen naar een duur restaurant en was na het dessert verdwenen, haar achterlatend met een rekening die zo hoog was geweest dat ze hem beslist nooit zou vergeten. En de derde... tja, die zat op dit moment aan het tafeltje bij het raam te wachten tot ze terugkwam van het toilet en ze verliefd konden worden en nog lang en gelukkig zouden leven. In zijn geval zou dat laatste waarschijnlijk niet al te lang zijn, want hoewel hij in de kracht van zijn leven beweerde te zijn, was hij de pensioengerechtigde leeftijd onmiskenbaar ruim gepasseerd.

Ze zou een einde aan de date hebben gemaakt en gewoon

door de deur van het restaurant zijn weggegaan, als ze niet het idee had gehad dat hij dan achter haar aan zou komen. Iets aan hem gaf haar een onbehaaglijk gevoel. En bovendien was uit het raam van een damestoilet klimmen beslist iets wat ze nooit zou doen.

Wat de Harriet Challenge betrof, was het een geslaagde avond geweest. In romantisch opzicht niet zozeer. Op dit moment leek haar laatste adem uitblazen omringd door honden en katten de beste optie.

‘Vooruit.’ Toen Nat het raam verder opendeed, klaarde haar gezicht op. ‘Het sneeuwt! We krijgen een witte kerst.’

Sneeuw? Harriet keek naar dwarrelende sneeuwvlokken. ‘Het is pas over een maand Kerstmis.’

‘Maar het wordt een witte kerst, dat voel ik. Niets is zo betoverend als New York in de sneeuw. Ik vind de feestdagen geweldig. Jij niet?’

Harriet deed haar mond open en vervolgens weer dicht. Normaal zou ze ja hebben gezegd. Ze was dol op de feestdagen en de nadruk die daarbij op familie lag, ook al was die van haar beperkt tot haar broer en zus. Maar dit jaar had ze besloten zonder hen Kerstmis te vieren. Dat zou de allergrootste uitdaging worden. Maar ze had nog bijna een maand om zich erop voor te bereiden.

‘Ik moet echt weg.’

‘Inderdaad. Ik wil niet dat je doodgevroren op het trottoir wordt gevonden. Vooruit. En val niet in de afvalcontainer.’

‘Vergeleken bij alles wat er vanavond is gebeurd, zou in de afvalcontainer vallen een verbetering zijn.’ Ze keek naar bene-

den. Het was niet hoog, en dieper zinken kon ze naar haar gevoel toch al niet. ‘Misschien moet ik teruggaan en uitleggen dat hij niet was wat ik verwachtte. Dan kan ik gewoon door de deur naar buiten en loop ik niet het risico van een verstuikte enkel en tegen mijn nieuwe jas plakkende voedselverpakkingen.’

‘Nee.’ Nat schudde haar hoofd. ‘Vergeet dat maar. Die vent is een griezel. Zoals ik al zei, ben je de derde vrouw waarmee hij deze week hier is. En er klopt iets niet aan de manier waarop hij naar je keek. Alsof jij het dessert ging worden.’

Dat had zij ook gevonden. Haar intuïtie was in opstand gekomen, maar de Harriet Challenge bestond deels uit het leren negeren van haar intuïtie.

‘Het is zo onbeleefd.’

‘Dit is New York. Hier moet je door het leven gehard zijn. Ik zal hem afleiden tot je op veilige afstand bent.’ Nat wierp een angstige blik op de deur van het toilet, alsof de man ieder moment kon binnenstormen. ‘Toen hij je “poppetje” ging noemen, kon ik mijn oren niet geloven. Neem me niet kwalijk, maar waarom had je met hem afgesproken? Wat vond je aantrekkelijk aan hem? Je bent de derde knappe vrouw waarmee hij deze week hier is. Heeft hij iets bijzonders? Waarom had je hem uitgekozen?’

‘Ik heb hem niet uitgekozen, maar de man van zijn online dating-profiel. Vermoedelijk heeft hij moeite met de werkelijkheid.’ Ze dacht terug aan het moment waarop hij naar haar tafeltje toe was gekomen. Hij was zo duidelijk níét degene van zijn profiel geweest, dat ze met een beleefde glimlach had gezegd dat ze op iemand wachtte.

In plaats van zich te verontschuldigen en door te lopen, was hij tegenover haar gaan zitten. ‘Jij moet Harriet zijn. Liefhebster van honden en taart. Ik ben dol op lieve keukenprinsessen. We zullen het prima met elkaar kunnen vinden.’

Op dat ogenblik had ze zeker geweten dat online dating niets voor haar was.

Waarom had ze in 's hemelsnaam haar echte naam gebruikt? Fliss zou iets hebben verzonnen. Waarschijnlijk iets buitensporigs.

Nat leek geïntrigeerd. ‘Wat stond er in zijn datingprofiel?’

‘Dat hij in de dertig was.’ Ze dacht aan de bos wit haar en het gerimpelde voorhoofd. De vergeelde tanden en het grijzende pluis op zijn kin. Maar de wellustige blikken die hij haar had toegeworpen, waren het ergste geweest.

‘Dertig? Hij moet minstens het dubbele zijn. Of misschien is hij als een hond, waarbij je de leeftijd met zeven moet vermenigvuldigen. Dan zou hij...’ Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘...tweehonderdtien in mensenjaren zijn. Jemig, dat is oud.’

‘Hij was achtenzestig,’ zei Harriet. ‘Maar hij voelt zich dertig, zei hij. En in zijn profiel stond dat hij als investeerder werkt. Toen ik daarnaar vroeg, bekende hij dat hij zijn pensioen investeert.’

Nat sloeg dubbel van het lachen.

Harriet schudde haar hoofd. Ze voelde zich moe. En stom. ‘Na drie dates ben ik mijn gevoel voor humor kwijt. Tot hier en niet verder. Ik ben er klaar mee.’

Het enige wat ze wilde, was het een beetje leuk en gezellig met iemand hebben. Was dat te veel gevraagd?

‘Je hebt besloten de liefde een kans te geven. Daar is niets mis mee. Maar iemand als jij hoeft toch niet zoveel moeite te doen om mensen te ontmoeten? Wat doe je voor de kost? Kom je niemand tegen door je werk?’

‘Ik ben hondenuitlater en breng mijn dag door met knappe viervoeters. Ze zijn altijd wie je denkt dat ze zijn. Hoewel ik een terriër uitlaat die denkt dat hij een rottweiler is. Dat zorgt soms voor problemen.’

Misschien moest ze het gewoon bij honden houden. Ze had immers bewezen dat online dating iets was wat ze aankon. Ze had het afgevinkt op haar lijst, dus dat was toch een soort succes.

Nat deed het raam verder open. ‘Maak er melding van bij de datingsite, dan kan hij niet nog meer nietsvermoedende vrouwen in de positie brengen dat ze uit het raam moeten springen. En bekijk het van de positieve kant. In ieder geval heeft hij je niet je spaargeld afgetrosgeld.’ Ze tuurde de straat af. ‘De kust is veilig.’

‘Leuk je te hebben ontmoet. En bedankt voor alles.’

‘Waar zouden we zijn als de ene vrouw de andere niet te hulp kan schieten? Kom gauw weer eens terug.’

Harriet voelde zich geroerd door deze vriendschappelijke woorden. Even vond ze het jammer dat ze nooit meer ook maar in de buurt van dit restaurant zou komen, want ze vond Natalie echt aardig. Toen haalde ze diep adem en liet zich op het trottoir vallen. Ze voelde haar enkel zwikken en het volgende moment schoot er een felle pijn door haar been omhoog.

‘Gaat het?’ Nat gooide haar schoenen en tas uit het raam.

Toen die in haar schoot ploften, kromp ze ineen. Het leek wel alsof deze date haar alleen maar blauwe plekken opleverde.

‘Super.’

Nadat het raam boven haar was dichtgegaan, werd ze zich van twee dingen bewust. Ten eerste dat het vreselijk pijn deed wanneer er druk op haar enkel kwam. Ten tweede dat als ze niet op blote voeten naar huis wilde strompelen, ze de stiletto's moest aantrekken die ze had geleend uit de verzameling schoenen die Fliss had achtergelaten.

Voorzichtig schoof ze een schoen aan haar voet. De pijn-scheut in haar enkel deed haar naar adem snakken. Voor het eerst van haar leven gebruikte ze een lelijk woord om iets anders uit te drukken dan angst.

Weer een vinkje op de lijst van haar project: de Harriet Challenge.